

mutus locutus fuit, Helisabeth prophetauit, adorauit magus, in vtero clauus Ioannes exultauit, vidua confessa est, & Simeon iustus expectans vidit, cognouit, adorauit, prophetauit, & consummata promissione in pace quiescit. Hæc sunt testimonia tua domine Iesu, quæ præmiis illi, inspirasti que, vt mentes fidelium tuorum roborares in fide. Fulget præterea, & ostenditur veritas Christianæ fidei ex dignissimis conceptionibus, quas sentit de deo. De ipsius dignissima essentia sic sentit, & loquitur dicens. Deus vera & summa essentia, in quo, & à quo, & per quem beata sunt omnia. Deus; à quo auerti, cadere est, ad quem conuerti, resurgere, in quo manere, consistere. Deus; à quo exire, mori, in quem redire, reuiuiscere, & in quo habitare, viuere est. Deus quem nemo amittit, nisi deceptus, quem nemo inuenit, nisi admonitus, quem nemo inuenit, nisi purgatus. Nam in se est principium & finis. In mundo sicut autor & rector, in angelis sicut sapor & decor, in Ecclesia sicut paterfamilias in domo, in anima sicut sponsus in thalamo, in iustis sicut adiutor & protector, in reprobis sicut pauor & horror. Est enim virtus inexplicabilis pietas incomprehensibilis, sapientia ineffabilis. De Christi autem admiranda incarnatione confitetur, quod Deus pater vnicum filium suum in vtero virginis humanæ naturæ coniungens Deum ante secula sibi coæternum, fieri voluit hominem in fine seculorum. Et quem sine tempore genuit, saluandis hominibus sub tempore ostendit. Vnde salua proprietate vtriusque substantiæ, & in vnâ coeunte personam: suscipitur à maiestate humilitas, à virtute infirmitas, ab æternitate mortalitas. Et ad reparandum conditionem nostræ debitum, natura inuolabilis naturæ est vnita passibili. Deusque verus & verus homo in vnitate personæ temperatur, sicut nostris remediis congruebat, vt vnus idemque Dei & hominum mediator & posset mori ex vno, & resurgere posset ex altero. Euidenter insuper percipitur veritas Christianæ fidei propter immensas perfectiones, quas sentit de homine & de deo. De homine asseruerat, quod sit ad Dei imaginem factus iuxta illud, Faciamus hominẽ ad imaginem, & similitudinem nostram. Est enim anima, quæ est potior pars hominis, substantia inuisibilis, incorporea, immortalis, deo simillima, habet imaginem creatoris sui, quæ cateris omnibus occupari potest, repleti omnino non potest. Capacem enim Dei, quicquid deo minus est, non implebit. Ipsiùs namque excellentia, donec incorruptibili detinetur corpore, ad plenum non agnoscitur, sed quando ab ipso liberata fuerit, tunc reuelabitur eius gloria, sicut scriptum est. Carissimi filij Dei sumus, & nondum apparuit, quid erimus, quod quum apparuerit, similes ei erimus, quoniam videbimus eum, sicuti est. De deo autem fides Christiana cõfiterur & prædicat Dei æquitatem, iudicium futurum prædicando. Vnde Paulus ait. Nolite ante tempus iudicari, quoad usque veniet dominus, qui & illuminabit abscondita tenebrarum, & manifestabit cõsilia cordiũ. Tunc enim in extremo illo examine cum apertis cœlis, ministrantibus angelis, cum sedentibus Apostolis in sede maiestatis, ac potestatis iudicauerit, Christus apparuerit, omnes hunc electi pariter & reprobi videbunt, vt & iusti de munere retributionis sine fine gaudeant, & iniusti de vltione supplicij in perpetuum gemant.

Prædicat Dei liberalitatem, quia filio suo proprio non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum. Nam ipse Dominus Iesus pro nobis traditur ad supplicium, vt nos ab aeterno liberaret exitio. Ducitur & expalmatur qui vere est palma victorix, spinis coronatur qui peccatorum spinas venit contingere, ligatur qui soluit compeditos, ligno suspenditur qui erigit elisos, acetico potatur fons vitæ, disciplina caditur, salus vulneratur, vita moritur, & iustitiæ sol obsecratur, occiditurque ad tempus vitæ mors, vt in perpetuum occideretur à vita mors. Prædicat Dei caritatem in confessione beneficiorum. Minuisti (inquit Dauid) eum paulominus ab angelis, gloria & honore coronasti eum, & constituisti eum super opera manuum tuarum. Insuper & angelos ipsos ò Domine in ministerium tradidisti homini. Quæ cuncta singulariter erga illum tuam esse indicant caritatem. Contentur Dei pietatem in receptione penitentium peccatorum. Quotiescunque (ait scriptura) ingemuerit peccator, non recordabor amplius iniquitatum suarum. Considera ergo ò homo peccator, qui expectaris ad agendam penitentiam, donum diuinæ pietatis. Vide ne sis ingratus. Hodiernam enim habes diem, in qua corrigaris. Heri malus fuisti, hodie bonus esto. Cogita diligenter, quàm multi modo moriuntur, quibus si vna hora ad agendam penitentiam, quæ tibi concessa est, tribueretur, quam festinanter ad Ecclesiam currerent, & ibi flexis genibus vel toto prostrato corpore tandi insupirarent, plorarent, & orarent, donec peccatorum suorum veniam consequi mererentur. Tu verò comedendo, bibendo, iocando, ridendo, & ocioso viuendo tempus perdis, quod tibi deus indultit ad acquirendam gratiam, & gloriam promerendam. Si Dei pietas & paciẽtia non temulcere potest, terreat te saltem laquei mortis, timor iudicij, metus gehennæ, & quod animæ in inferno cruciantur sine spe misericordiæ. Contueri quoque potest veritas Christianæ fidei ex hoc, quod debellat infideles. Et hoc habet ex Dei promissione, ex forti vigoratione, ex antiqua assuetudine, & ex prolata condemnatione. Et vt concludatur breuiter, nulla maiores diuitiæ, nulli thesauri, nulli honores, nulla mundi huius maior est substantia, quàm fides Christiana & catholica, quæ peccatores homines saluat, cæcos illuminat, infirmos curat, cæcæcuminos baptizat, fideles iustificat, penitentes reparat, iustos augmentat, martyres coronat, virgines, viduas & coniugales casto pudore conseruat, clericos ordinat, sacerdotes consecrat, & in hereditatem æternam cum sanctis feliciter collocat.

Quæ sunt necessaria ad hoc, vt fides sit perfecta, quæ sunt septem, & de felicitate beatorum vna sub comprehendit. C A P. VII.

Quemadmodum ex preciosorum varietate lapidum regia decoratur & perficitur corona, sic ex diuersitate actuum argue virtutum fidei perfectio venustatur & cognoscitur. Sciendum est, quod septem sunt, quæ pertinent ad perfectionem fidei. Primum quod sit primæ veritati innixa, sicut fides Moïsi, qui se negauit filium filix Pharaonis, magis eligens affligi cum populo Dei, quàm temporalis peccati habere iucunditatem, maiores diuitias existimans thesauro Aegyptiorum improprium Christi. Aspiciet enim in remunera-

Laur. Iustin. b tionem.

Gen. 1.

1. Cor. 4.